

_____, ____ kwietnia 2008 r.

Wnioskodawca: _____

zam. _____

Szanowny Pan
Zbigniew Cwiakalski
Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej
Al. Ujazdowskie 11
00-950 Warszawa

ZAWIADOMIENIE O POPEŁNIENIU PRZESTĘPSTWA
WRAZ Z WNIOSKIEM O WYRAŻENIE ZGODY
NA POCIĄGNIĘCIE POSŁA LUB SENATORA DO ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ

Na zasadzie art. 304 § 1 kodeksu postępowania karnego zawiadamiam o popełnieniu przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, o znamionach określonych w art. 127 § 1 kodeksu karnego, to jest o podejmowaniu w porozumieniu z innymi osobami działalności zmierzającej bezpośrednio do pozbawienia niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej. Przestępstwo to polega na podejmowaniu działań mających na celu ratyfikację traktatu lizbońskiego, która to ratyfikacja spowoduje utratę przez Rzeczpospolitą Polską cech niepodległego państwa i spowoduje, że stanie się ona częścią nowo utworzonego państwa federalnego o nazwie Unia Europejska.

O popełnienie przestępstwa opisanego powyżej podejrzewam następujących posłów i senatorów Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1.) _____, ur. _____ w _____
- 2.) _____, ur. _____ w _____
- 3.) _____, ur. _____ w _____
- 4.) _____, ur. _____ w _____
- 5.) _____, ur. _____ w _____

Wnoszę o pociągnięcie wyżej wymienionych osób do odpowiedzialności karnej na podstawie art. 7b ust. 1 Ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora. Wskazuję, że czyn, którego dotyczy wnioski, polega:

a.) w przypadku posłów – na głosowaniu za przyjęciem w całości projektu ustawy o ratyfikacji Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, sporządzonego w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r., zawartego w druku nr 280. Czyn został popełniony w Warszawie, w sali posiedzeń Sejmu, ul. Wiejska 4/6/8, 1 kwietnia 2008 r. o godzinie 17.16;

b.) w przypadku senatorów – na głosowaniu za przyjęciem ustawy o ratyfikacji Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, sporządzonego w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r. Czyn został popełniony w Warszawie, w sali posiedzeń Senatu, ul. Wiejska 4/6/8, 2 kwietnia 2008 r., około godziny 12.35.

Wnoszę o wszczęcie postępowania karnego przeciwko wyżej wymienionym osobom i o pociągnięcie ich do odpowiedzialności karnej.

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 127 § 1 kodeksu karnego, „Kto, mając na celu pozbawienie niepodległości, oderwanie części obszaru lub zmianę przemocą konstytucyjnego ustroju Rzeczypospolitej Polskiej, podejmuje w porozumieniu z innymi osobami działalność zmierzającą bezpośrednio do urzeczywistnienia tego celu, podlega karze”. W moim przekonaniu osoby wymienione w *petitum* niniejszego wniosku podjęły w porozumieniu ze sobą, a także w porozumieniu z innymi osobami, obywatelami innych państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej, zorganizowaną działalność zmierzającą bezpośrednio do pozbawienia niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższy cel ma zostać osiągnięty w drodze przyjęcia Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, sporządzonego w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r. (traktatu lizbońskiego). Traktat ten ma przekształcić Wspólnotę Europejską, organizację międzynarodową, której państwem członkowskim jest Rzeczpospolita Polska, w państwo federalne, którego Rzeczpospolita Polska będzie li tylko częścią składową, pozbawioną niepodległości i suwerenności.

Cel ten jest łatwo zauważalny w poszczególnych postanowieniach traktatu lizbońskiego. Powodują one w szczególności znaczne ograniczenie kompetencji państw członkowskich na rzecz organów Unii Europejskiej – Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej. Traktat lizboński stanowi odejście na 61 polach od zasady jednomyślności podejmowania decyzji – w szczególności w sprawach wymiaru sprawiedliwości, spraw wewnętrznych,

polityki transportowej i energetycznej. Oznacza to, że pomimo swojego sprzeciwu Polska może zostać przegłosowana w organach Unii, stanowisko polskich organów państwowych może nie zostać wzięte pod uwagę, a w konsekwencji – Rzeczypospolitej Polskiej zostaną wbrew jej woli narzucone konkretne rozwiązania ustrojowe, prawne, społeczne i gospodarcze.

W pewnych istotnych obszarach (unia celna, ustanawianie reguł konkurencji, polityka pieniężna, zachowanie morskich zasobów biologicznych, wspólna polityka handlowa oraz zawieranie niektórych umów międzynarodowych) kompetencja organów Unii jest wyłączna, to jest państwa członkowskie tracą te kompetencje, por. art. 2b Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską zmienionego przez traktat lizboński (TWE). (Zaznaczam tu, że fakt wyłączenia Polski z polityki pieniężnej Unii jest jedynie czasowy, gdyż na Polsce spoczywa obowiązek przyjęcia wspólnej waluty – euro – i jedynie kwestią czasu jest, kiedy do tego dojdzie.)

W wielu innych obszarach traktat lizboński przewiduje wprowadzenie kompetencji dzielonej pomiędzy Unię a państwa członkowskie. Zasady kompetencji dzielonej definiuje art. 2a ust. 1 TWE w ten sposób, że „Państwa Członkowskie wykonują swoją kompetencję w zakresie, w jakim Unia nie wykonała swojej kompetencji”. Oznacza to, że w rzeczywistości i w zakresie kompetencji dzielonej Unia ma pierwszeństwo przed państwami członkowskimi i w rzeczywistości to Unia decyduje, czy i w jakim zakresie poszczególne państwa mogą decydować samodzielnie. Dotyczy to dziedzin wymienionych w art. 2c TWE, w tym tak ważnych jak przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, rynek wewnętrzny, rolnictwo i rybołówstwo, środowisko naturalne. Należy uznać, że w zakresie kompetencji dzielonej Unia ma pełną kompetencję blankietową – i tylko w takim zakresie, w jakim jej nie wykona, państwa członkowskie mogą kształtować swoje ustawodawstwo wewnętrzne.

Nadto ratyfikacja traktatu lizbońskiego spowoduje, że Unia Europejska otrzyma wiele cech państwa. Traktat lizboński wprost nadaje Unii Europejskiej osobowość prawną – stanowi o tym nowy art. 46a Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego przez traktat lizboński (TUE). Traktat ten ustanawia także instytucje Unii, które charakterystyczne są dla państw: przewodniczącego Rady Europejskiej oraz wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.

Przewodniczący Rady Europejskiej ma kompetencje typowe dla prezydenta państwa. W szczególności przewodniczy Radzie Europejskiej i prowadzi jej prace oraz wspomaga osiąganie spójności i konsensusu w Radzie Europejskiej, a także „zapewnia na swoim poziomie oraz w zakresie swojej właściwości

reprezentację Unii na zewnątrz w sprawach dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa” (art. 9b TUE).

Wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, „prowadzi wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa Unii” (art. 9e TUE). Jest więc organem analogicznym do ministra spraw zagranicznych. Wysoki przedstawiciel jest wspomagany przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, która jest własną służbą dyplomatyczną nowej Unii Europejskiej, co także wskazuje, że we własnym rozumieniu Unia jest rodzajem państwa federalnego.

Okoliczność, że traktat lizboński wprowadza do TUE art. 49a, gwarantujący możliwość wystąpienia z Unii, nie oznacza, że części składowe Unii pozostają niepodległymi państwami. Można tu wskazać precedensy historyczne. Przykładowo: art. 72 konstytucji Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich z 1977 r. gwarantował, że każda republika związkowa ma prawo wystąpienia z ZSRR. W praktyce jednak nie przesądzało to, że republiki związkowe były niepodległymi państwami. Przykład konstytucji ZSRR dowodzi, że sam fakt istnienia prawa do secesji nie powoduje, że państwo, które uznaje takie prawo swoich części składowych, przestaje być państwem federalnym.

W ocenie wnioskodawcy, czyny posłów i senatorów wymienionych w *petitum* niniejszego pisma nie są objęte immunitetem parlamentarnym, o którym mowa w art. 105 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora. Immunitet ten dotyczy wyłącznie działalności wchodzącej w zakres sprawowania mandatu poselskiego lub senatorskiego. Tymczasem, zgodnie z art. 104 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 2 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, mandat zobowiązuje w szczególności do strzeżenia suwerenności Ojczyzny. Co za tym idzie, wszelkie działania godzące wprost i oczywiście w suwerenność Ojczyzny muszą zostać uznane za będące poza wykonywaniem odpowiedniego mandatu. W konsekwencji takie czyny nie są objęte immunitetem materialnym z art. 105 ust. 1, lecz jedynie immunitetem proceduralnym zagwarantowanym przez art. 105 ust. 2 Konstytucji. Powoduje to, że konieczne jest złożenie przez Prokuratora Generalnego niniejszego wniosku na ręce Marszałka Sejmu jako wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie posła lub senatora do odpowiedzialności karnej w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego (art. 7b ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora). W tym stanie sprawy wnoszę jak na wstępie.

Wnioskodawca: _____